

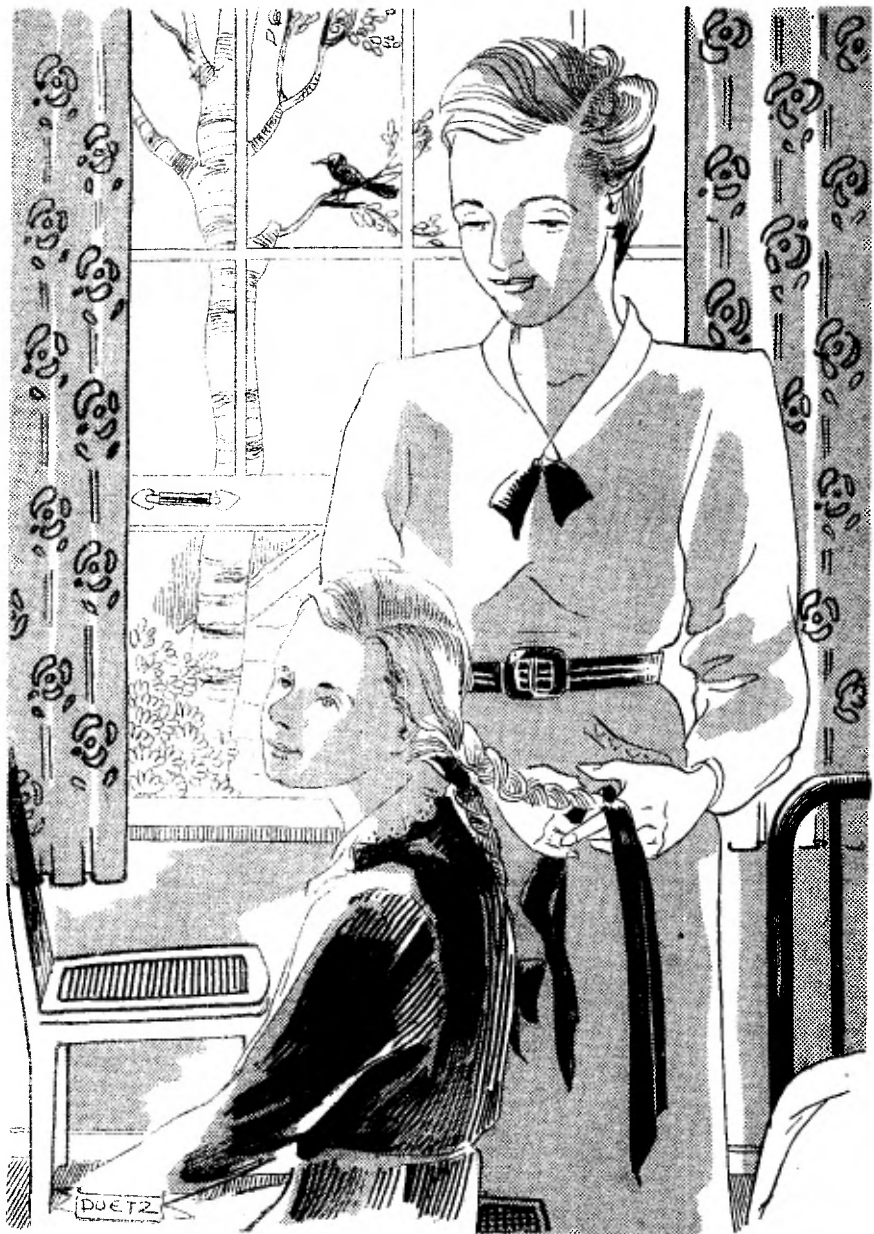

Marjan

DOOR
J.L. SCHOOLLAND

G.F. CALLENBACH N.V. NIJKERK

MARJAN

MARJAN

DOOR

J. L. SCHOOLLAND

€

Tekeningen van F. J. Duetz

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

1. EEN ONGELUK

De lucht was helder en de zon scheen vrolijk. Ze straalde in het kamertje van Marjan, die op haar knietjes voor het open raam zat te kijken. Naar de merel die, in de hoge berkeboom, luidkeels zat te zingen. De deur ging open en moeder kwam de kamer binnen.

„Zo, kind, ben je al opgestaan? Kom maar hier. Dan gaan we je eens netjes aankleden. Je mag vandaag je blauwe jurkje aan.” Moeder schoof het raam helemaal omhoog. Marjan sprong op en gaf moeder een kus.

„Goed wassen, hoor en denk om je nageltjes.”

Marjan maakte vlug voort.

„Flink gedaan,” prees moeder. „Nu nog twee mooie strikken uitzoeken en je bent klaar.”

Moeder haalde de lange lintendoos uit de kast. „Zoek maar,” lachte ze een beetje geheimzinnig.

„Welke moeten het zijn?” Ernstig keek Marjan naar de gekleurde linten. Ze had er veel. Rose en witte en nog een heleboel andere kleuren lagen er in de doos. Op haar verjaardag had ze er weer twee gekregen. Die had tante Riek meegebracht. Welke zou ze nu kiezen? Die rose? Of die rode? Maar die blauwe waren ook heel mooi. Haar vinger wees naar de blauwe.

„Deze?” vroeg moeder. „Goed, hoor. Blauw bij blauw. Nu even stilstaan. Anders kan ik geen mooie vlechten in je haar maken.”

Marjan's blonde haar werd gestrengeld; toen kwamen er twee stevige strikken in.

„Zo, nu ben je klaar!”

De strikken zaten keurig. Marjan keek in de spiegel.

„Mooi,” vond ze en ze voelde zich erg deftig. „Mag ik nu naar beneden gaan?”

Moeder knikte. Op de tafel in de huiskamer lag een brief. Marjan keek vragend. Moeder lachte.

„Eet jij je boterham maar op; dan lees ik intussen de brief wel voor. Maar eerst bidden.”

Eerbiedig bad Marjan: „Here, zegen deze spijze. Amen.”

Moeder nam de brief en zocht even naar de regels, die ze wilde voorlezen. Toen las ze: „En dus kom ik morgen; en hoop dan de hele dag te blijven. Dat treft goed, omdat Marjan 's Woensdagsmiddags vrij heeft!”

„Wie komt er?”

„Tante Riek.”

„O, dol.” Marjan kreeg een kleur. Haar liefste tante kwam vandaag!

Vlug at ze haar boterham. Toen mocht ze naar school. Moeder liep met haar mee de tuin door.

„Kijk eens hoe groen het gras is en hoe mooi de rozen al zijn. Ze staan in volle bloei. Zeker door de regen, die vannacht gevallen is.”

Marjan bukte zich en stak haar neus diep in de geurige bloemen. Langzaam en diep snoof ze. „Heerlijk,” zei ze, „heerlijk.” Toen huppelde ze naar het hekje. „Dag, moeder. Dag.” Nog eens riep ze „dag” en toen danste ze het laantje door.

De zon scheen op de blonde vlechten en op de glanzende, blauwe strikken. Tegen Marleentje, die juist uit haar tuin kwam hollen, riep ze: „Ik heb mooie strikken in m'n haar, zeg. Tante Riek komt vandaag.” Ze gaf Marleentje een arm. Die vond de linten ook prachtig. „Ik heb ook zulke blauwe,” vertelde ze vlug. „En witte. En gele. En rose.”

„O, ik heb wel honderd strikken,” zei Marjan parmantig.

„Ik wel duizend,” zei Marleentje.

„Scheep niet zo op, kind,” zei Marjan. „Gaan we springen? Heb je je touw bij je?”

Ze sprongen om de beurt en zo waren ze gauw bij het speelplein. Andere meisjes sprongen ook al. Vrolijk zongen ze:

„In spin, de bocht gaat in,
Uit spuit, de bocht gaat uit.”

„Mogen we meedoen?” riepen de twee vriendinnetjes.

Het mocht. Ze sprongen tot ze er moe en warm van waren. Toen ging de grote schooldeur open en moesten ze binnenkomen.

„Jammer, hè,” zei Marleen en borg haar touw weg.

„Nou,” vond Marjan, „’t ging juist zo fijn.”

In het lokaal gaf juf de bloemen water. De zon scheen vrolijk op de rode geraniums.

Daar luidde de schoolbel. Gauw zette juf het gele gietertje in de kast en ging voor de klas staan.

„Armen over elkaar, kinderen.”

Marjan voelde even aan haar strikken. Die zaten nog goed vast gelukkig. De juf gaf het psalmversje op. „Opent uwe mond”.

Zacht zongen ze.

Toen ging juf vertellen. Van Izaäk die op Gods bevel geofferd moest worden. En vastgebonden werd op een bos hout. Maar toen zei God vanuit de hoge hemel, dat Abraham het mes niet behoefde te gebruiken. Izaäk mocht weer losgemaakt worden. Marjan zuchtte even. Gelukkig, dacht ze, nu is Izaäk weer vrij. Nu kan hij weer spelen gaan.

Daarna hadden ze rekenen. Moeilijke sommen, hoor. $74 + 18 =$ „Oppassen met indopen,” zei juf. „De inktpotten zijn pas gevuld. Hoor je ’t, Marleen?”

Marleentje, die zat te draaien, kreeg een kleur. Marjan begon te schrijven. Keurig netjes maakte ze een zeven. Precies midden in het hokje. Zo moest het van juf.

Marleentje begon nu ook maar gauw. Vlug doopte ze haar pen in het volle potje. Veel te diep en ook veel te wild. De inkt spatte naar alle kanten. O, nu was haar penhouder zwart en ook haar vingers zaten vol vlekken. En daar viel nog een dikke

druppel op de bank. Verschrikt keek ze naar de juffrouw. Maar die hielp juist een jongetje en zag niets van het geknoei achter haar rug.

Afvegen, dacht Marleentje en ze zocht naar haar intklap. Maar die had ze thuis laten liggen. Ze gaf Marjan een duwtje tegen haar rug.

„Inktlap,” fluisterde ze en ze wees naar de vlek op de bank. Marjan zocht in haar kastje en toen ze zich een beetje omdraaide om het rode inktlapje aan haar vriendinnetje te geven, gebeurde het. De pen vol inkt stootte tegen een van de blauwe strikken en een grote, zwarte vlek spreidde zich langzaam uit. „O,” riep Marleentje geschrokken en ze sloeg haar handje voor haar mond.

De kinderen keken. Daar was juf al.

„Wat gebeurt hier?” vroeg ze verwonderd. En toen ze de vlek zag, keek ze een beetje boos. „Hoe komt dat nu?”

„Ik wou. . . .” stotterde Marleentje.

Marjan voelde aan haar strik. Ba, nat. Vlug trok ze haar hand terug en keek naar haar vingers. Die zaten vol inkt. Met een benauwd gezichtje keek ze naar de juffrouw. Juf pakte een doek en maakte de bank schoon.

„Domme Marleen,” sprak ze. Toen maakte ze voorzichtig de strik los en liep er mee naar het fonteintje. „Ik zal proberen of ik de vlek weg kan krijgen,” en ze hield het lint onder de kraan. „Jammer, dat ik geen melk heb om de inkt er uit te laten trekken.”

Flink wreef ze over de vlek, maar die ging er niet uit. Toen hing ze het natte ding maar over de leuning van haar hoge stoel.

Treurig keek Marjan naar haar strik. Ze kon haast niet meer rekenen. En ze moest nog wel tien sommen maken.

Marleentje durfde bijna niet meer van haar schrift opkijken. Zou Marjan erg boos zijn? En Marjan's moeder dan? O, Marleentje werd toch zo bang.

Toen de bel ging en juf geëindigd had, moest Marjan even blijven. Juffrouw bond het vochtige lint stevig om haar vlecht.

„Vraag maar of je moeder het strijken wil,” zei ze. „De vlek is er nog niet helemaal uit! Maar als het lint goed uitgewassen wordt, kun je van de vlek niet zoveel meer zien. Wat een schrik was dat vanmorgen. Die domme Marleentje ook. Wacht, ik zal eens zien of ik een mooi plaatje voor je heb.”

Ja, hoor, in de kast, in het leuke, houten doosje, waren heel veel plaatjes.

„Alsjeblieft, dit is voor jou. Mooi?”

Marjan knikte blij. Juf deed de kast op slot. De kinderen waren al weg. Stil was het nu in het lokaal.

„Geef me maar een arm,” zei juf en zo liepen ze langs de hoofdonderwijzer. Die maakte een grapje en trok Marjan aan een vlecht. Op het schoolplein was ook niemand meer. Marjan mocht mee tot aan de drukke straat. Daar moest juf boodschappen doen. Toen ging ze op een holletje naar huis. Het mooie plaatje hield ze stijf vast. Bij het hekje zag ze iemand staan. Was dat tante Riek? Ze liep nog harder. En even vergat ze de natte strik.

2. TANTE RIEK

Ja, hoor, daar stond tante Riek in een prachtige, witte jurk. Ze hield haar armen wijd uitgespreid. Marjan vloog naar haar toe. Lachend werd ze opgevangen.

„Dag, kind, dag, grote nicht van me. Laat me je eens bekijken. Wel, wel, wat ben je alweer gegroeid sinds de Paasvacantie.” Marjan rekte zich eens flink uit.

„En wat heb je een mooie jurk aan. Keurig, hoor.”

Over het tuinpaadje liepen ze naar de achterkamer. Moeder stond al te wachten.

„Zo, kind, ben je daar weer? Ga maar aan tafel zitten. Hoe was het op school?”

Ineens dacht Marjan weer aan de vlek. Een beetje bedrukt voelde ze aan de natte strik. „Mijn lint,” zei ze verlegen.

Moeder zag de donkere plek in het gekreukte, slappe lint.

„Hoe komt die vlek er in?” vroeg ze verwonderd en ook een beetje boos.

„Marleentje heeft het gedaan. En toen heeft juf de strik gewassen. Maar de inkt wou er niet uit.”

„Een dom meisje, die Marleen,” vond moeder.

Tante zei: „Marleentje denkt zeker, dat je op een haarlint ook al schrijven kunt. Wat zul jij geschrokken zijn, Marjan.”

Marjan knikte. Was moeder boos? Maar moeder zei: „Ik zal na het eten andere linten in je haar doen en proberen deze vlek er uit te krijgen met melk. En nu denken we niet meer aan het ongelukje. Kijk eens, wat tante heeft meegebracht!”

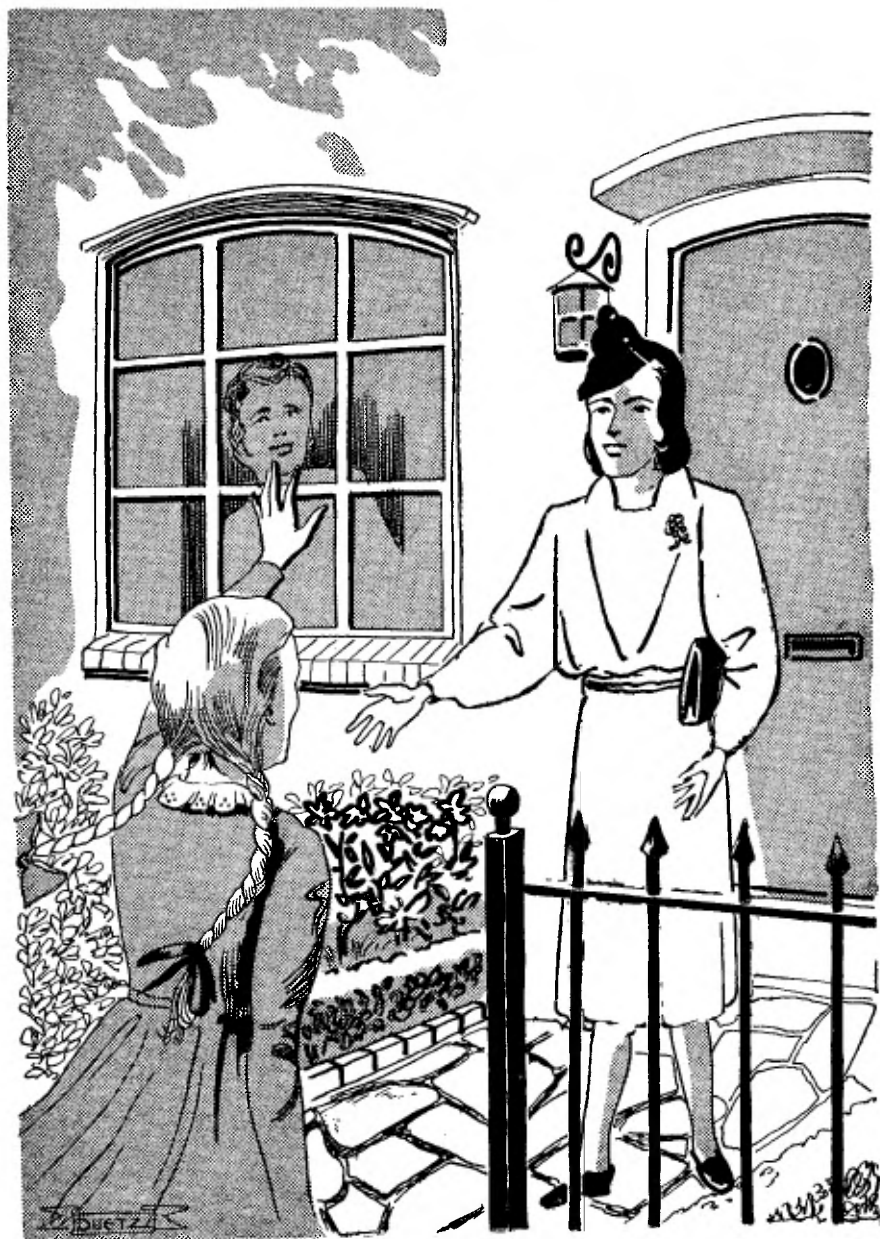
Op het witte tafellaken stond een groene schaal met oranje-kleurige vruchten.

„Sinaasappels,” juichte Marjan.

„De grootste is voor jou,” beloofde tante. „Maar eerst flink boterhammen eten, hoor!”

Nu, dat wilde Marjan wel. Ze at wel drie boterhammen die middag. En toen mocht ze de allergrootste sinaasappel uitzoeken.

Na het eten vroeg tante of ze even meeinging het dorp in.

„Hebt u dan boodschappen te doen?” vroeg Marjan en ze huppelde al naar het hekje.

„Ja,” zei tante, „ook een boodschap voor jou.”

„Voor mij?” Wat keek ze nu nieuwsgierig, die Marjan.

Tante lachte. „Omdat je vanmorgen zo geschrokken bent van die inktvlek, mag je iets gaan kopen. Iets lekkers. Wil je dat wel?”

Marjan knikte blij en druk babbelend liep ze naast tante door de lanen, tot ze in de drukke winkelstraat kwamen. Voor een zaak, waarop met grote letters „Banketbakker” stond, bleven ze staan.

„Kies maar wat uit,” zei tante.

Marjan keek met zoekende ogen naar al die heerlijkheden. Wat zou ze nemen? Een reep? Zuurtjes? Die blauwe rol met flikken? Of die witte met rode letters er op? Aarzelend wees ze de witte rol aan.

„Die?” vroeg tante. „Goed, hoor, ga maar mee de winkel in.” De rol werd gekocht.

„Alsjeblieft, Marjan, voor de schrik van vanmorgen.”

Wat was tante Riek toch lief. Blij bedankte Marjan. Gingen ze nog meer boodschappen doen? Ja, tante liep naar een bloemenzaak en kocht een grote bos bloemen. Allerlei kleuren hadden ze. Paarse en witte, donkerrode en rose waren er bij. Lange stelen zaten er aan. Een reuzenbos, dacht Marjan. Tante is vast erg rijk, dat ze zoveel kopen kan.

„Ik zal de bloemen maar dragen,” zei tante. „De bos is voor jou te zwaar. Vind je het een mooi bouquet?”

„Prachtig,” vond Marjan. „Hoe heten deze bloemen, tante?”

„Gladiolen. We geven ze aan moeder. En straks gaan we het bos in.”

Marjan sprong van plezier. Moeder stond al in de voortuin te wachten.

„Kijkt u eens, moeder,” riep Marjan en ze holde het hekje door, de tuin in. De rol flikken hield ze trots omhoog.

„Zoals jij toch verwend wordt.” Moeder schudde haar hoofd.

„Kind, kind, wat een grote rol. Heb je tante al eens laten proeven?”

Marjan peuterde het papiertje los en tante en moeder namen een flik. Zelf nam Marjan er direct maar twee. De gladiolen werden in een vaas gezet en toen sloot moeder de deur.

„Mag Marleentje mee naar het bos?” vroeg Marjan.

Moeder en tante keken een klein beetje verbaasd.

„Marleentje,” vroeg tante, „die de vlek in je strik heeft gemaakt?”

„Ze deed het niet ompres,” antwoordde Marjan.

Moeder lachte. „Expres, moet je zeggen. Ga haar maar halen,” hoor. Wij wachten hier wel even.”

Marjan draafde naar het huis van haar vriendinnetje. Die was in de tuin aan het springen. Ze had haar touw om de stam van de bruine beukeboom geknoopt en Wiesje, haar kleine zusje, mocht slingeren. Met een hoog, fijn stemmetje zong ze: „Rood, wit, blauw. De koning en zijn vrouw. Rood, wit, blauw.”

„Kom je springen?” riep Marleentje op en neer dansend.

„Nee, jij mag mee naar het bos.”

„Met jou?”

Marleentje stond stil.

„Ja, en met moeder en tante Riek.”

„Nee.” Marleentje schudde haar donkere krullen.

„Waarom niet?” vroeg Marjan teleurgesteld.

„Daarom niet,” en Marleentje liep de keuken in.

Marjan ging boos de tuin uit. „Nare Marleentje,” mompelde ze hardop. „k Ga nou met jou ook nooit meer spelen.” Met een kwaad gezichtje kwam ze bij moeder en tante.

„Waar is Marleentje?” vroeg moeder. „Wou ze niet?”

Marjan schudde haar hoofd.

„Waarom niet?”

„Ik weet het niet, moeder.”

„Nou, dan gaan we maar gezellig met ons drietjes,” praatte tante vrolijk. „Ga jij maar vast voorop, wijs ons de weg maar.”

Marjan lachte alweer.

In het bos was het heerlijk koel. De zon kon bijna niet door het

dichte bladerdak heenschijnen. Ze liepen over brede boslanen. De wind ruiste zacht door de takken. Mooi was het bos en het rook er zo heerlijk. Toen gingen ze op een bank zitten. Moeder gaf ieder een zuurtje.

„Gaan we nou spelen?” vroeg Marjan, toen het zuurtje op was.

„Wat?” vroeg tante.

Marjan dacht na. „Stuivertjewisselen,” riep ze uit.

„Ga maar aftellen,” lachte tante.

Marjan begon: „Ine mine mutten, tien pond grutten, tien pond kaas, jij bent de baas!”

O! Tante moest tikken. Moeder ging al bij een boom staan. Marjan holde weg naar een grote den. Moeder wou ruilen met Marjan. Maar tante kon hard lopen, hoor. En voor moeder er was, stond tante er al.

Nu was moeder aan de beurt en gingen tante en Marjan ruilen. Wat hadden ze een schik. En wat moesten ze hard lopen. Marjan gierde het uit. En ze vond het helemaal niet leuk, toen moeder eindelijk zei, dat het nu toch tijd werd om naar huis te gaan. Ze kregen nog een zuurtje en glijdend over de gladde dennenaalden ging Marjan door de lange boslaan.

Ze keek naar haar mooie schoentjes. Wat waren die stoffig geworden. En haar witte sokjes waren ook al vuil. Ze bukte zich en veegde haar schoentjes wat af.

O! Ineens deed ze een stapje vooruit. Wat was dat? Wat bewoog daar op de grond? Voorzichtig kwam ze nog een beetje dichterbij. Daar kronkelde iets. Wat? Een beest? Ze griezelde, maar was toch erg nieuwsgierig. Op haar hurken ging ze zitten kijken. Haar handen op haar knietjes. Ze zag een kaal, heel klein diertje, dat zijn kopje hulpeloos heen en weer draaide en angstig piepte. De oogjes zaten nog helemaal dicht.

Met grote ogen keek Marjan. Ze durfde haast niet ademen. Hoe kwam dat diertje daar?

Daar kwamen moeder en tante bij haar staan.

„Wat doe je, kindje?” vroeg moeder verwonderd.

„Een beest,” wees Marjan.

Tante bukte zich en zag het wriemelende hoopje. Ze keek lang.

„Maar dat is een eekhoornjong,” riep ze uit. „Hoe komt dat hier?” Ze keek omhoog; ze tuurde scherp. „Ik zie het nest. Ja, ja, dat is een eekhoornnest. Helemaal dicht van boven, dat is tegen de regen. Eekhoortjes houden niet van slecht weer. Van voren is een gat. Kom eens kijken, Marjan!”

Moeder keek ook, maar Marjan kroop nog dichter bij het kleine diertje.

„Het jong is zeker uit het nest gevallen,” meende moeder. „Hoe krijgen we het er weer in?”

„Kijk eens,” fluisterde tante, „daar is de vader al.”

Nu keek ook Marjan nieuwsgierig omhoog. Om het hoekje van de gladde stam kwam een klein, bruin kopje kijken. Schuw sprong het diertje weg, toen het mensen zag.

Tante dacht even na. „Ik weet wat,” zei ze. „We gaan aan de overkant van de laan zitten. Dan is de kans groot, dat de vader het diertje gaat halen.”

Moeder nam Marjan bij de hand; die wou nog blijven kijken. Ze gingen zitten en spraken niet. Ze keken alleen maar. Kijk! Het eekhoortje met zijn prachtige, roodbruine staart kwam weer te voorschijn. Toen het geen mensen meer zag, sprong het met vlugge sprongetjes naar beneden. Bij het jong gekomen, bleef het eerst een poosje zitten. Toen draaide het er omheen, alsof het niet goed wist, hoe het diertje vast te pakken. Eindelijk deed vader eekhoorn zijn bekje open en pakte heel voorzichtig zijn kind beet. Toen klom hij zo vlug hij maar kon in de boom en verdween door de opening in het nest.

„Wat leuk, hè!” riep Marjan. „Wat een lief dier, die grote.”

„Ja,” zei moeder en ze klopte haar rok af. „Zo iets heb ik nog nooit gezien. Jij wel, tante?”

„Nee, en wat vind ik het fijn, dat het diertje weer veilig in zijn nestje is.”

„Hadden wij het niet mee naar huis kunnen nemen?” vroeg Marjan.

„Nee,” antwoordde moeder. „Als het beestje groter is, kan men het wel in leven houden met melk en noten. Maar dit diertje was nog veel te klein. Dit was vast en zeker doodgegaan.”

3. TANTE GAAT WEER WEG

Nu was het bijna avond. Het was niet warm meer. De zon stond laag aan de hemel. Tante en Marjan wandelden door de tuin. Een merel zat in de hoge den. Het gele snavelkje was wijd open en hij zong zo vrolijk.

„Hij heeft nog geen slaap,” meende tante, „en kijk eens naar deze bloemen!”

Ze bleven stilstaan bij de kamperfoelie.

„Dit is een avondbloem,” wees tante. „Zie maar, de dikke bloemknoppen gaan nu pas open. Overdag zijn de bloemen dicht.”

Marjan ging op haar tenen staan en rook aan de gele, sierlijke bloemen. „Heerlijk!”

Tante rook ook. Diep snoof ze de geur op. „Nu ga ik weer weg,” zei ze en ze zuchtte even, want het was hier zo mooi.

„Blijft u dan niet slapen?”

„Nee, een andere keer wel. Nu niet.”

Moeder kwam de tuin in. Ze had een hoed op.

„Gaat u uit?” vroeg Marjan.

„We gaan tante naar de trein brengen! Jij mag ook mee.”

Marjan maakte een sprongetje. Fijn. Zo laat nog.

„Gaan we met de bus?”

„Dat is goed. Kom maar even mee in de keuken. Je schoentjes moeten nog afgestoft en ik zal je strikken er beter in doen.”

„Mag de rol flikken mee?” vroeg Marjan toen ze weer netjes was.

„Nee,” zei moeder, „maar je mag er wel één nemen. De rol ligt in je rode trosseltje.”

Marjan nam de rol en stopte er twee in haar mond. Ook één aan moeder en tante geven? Ze haalde er weer twee uit en gaf die.

„Heerlijk, hoor,” zei tante en lachte. „Dank je wel.”

Moeder lachte ook. „Grote meid,” prees ze.

Tante pakte haar tas en keek nog eens de tuin rond. Toen liepen ze naar de bushalte. De bus kwam brommend de hoek van

het laantje om. Marjan stak parmantig haar hand op. De bus stopte. Vlug stapten ze in. Marjan mocht bij het raampje gaan zitten. Ze drukte haar neusje tegen de ruit. Nu reden ze al langs het huis van Marleentje. Die speelde weer met kleine Wiesje bij de grote beuk.

„Marleentje,” riep Marjan en ze zwaaide naar haar.

Maar Marleentje hoorde en zag niets. Wat jammer.

„Niet zo schreeuwen,” zei moeder en ze praatte verder met tante Riek.

Daar remde de bus alweer. Nu stapten er twee oude dametjes in. Ze hadden grijs haar en lachten vriendelijk tegen het meisje met het blonde haar. Marjan keek hen strak aan. Wie waren dat? Ze kende die dames helemaal niet. Gauw keek ze weer naar buiten. Nog eens stopte de bus.

„Dag, Marjan,” klonk een stem.

Ze keek op. O, daar was juf. Ze kreeg er een kleur van. Juf lachte tegen haar.

„Is de vlek nog uit de strik gegaan, mevrouw?” Juf kende moeder wel.

„Niet helemaal,” zei moeder. „Maar ik zal het morgen nog eens proberen.”

Juf ging tegenover Marjan zitten. „Moet jij nog niet naar bed? 't Is al laat.”

„Ik mag tante wegbrengen,” zei Marjan trots.

„Jij boft maar,” vond juf.

Toen waren ze al gauw bij het station. Iedereen stapte nu uit. Juf trok plagend aan Marjan's vlechten. „Dag, hoor, tot morgen,” zei ze vrolijk.

„Kom maar mee,” zei tante, toen ze uitgestapt waren, „wij gaan vast perronkaartjes kopen.

„Waarom?”

„Anders mag je niet op het perron. Moeder blijft wel even wachten.”

Was 't waar? Marjan keek. Moeder lachte en knikte haar toe.

„Ga maar mee met tante, ik wacht hier wel.”

Ze gingen een grote ruimte binnen en tante kocht de kaartjes.

Marjan mocht de oranje perronkaartjes vasthouden.

„Niet verliezen,” waarschuwde tante.

Nee, Marjan hield ze goed vast, hoor. Daar kwam moeder aangedrenteld. „De trein is net binnengekomen,” vertelde ze. Toen hadden ze ineens haast. Wat een mensen waren er op het perron. Moesten die allemaal in de trein? Marjan keek al angstig naar tante. Zou ze wel een plaatsje krijgen?

Maar tante vond nog een prachtig hoekplaatsje. Ze schoof het raampje naar beneden en stak haar hoofd naar buiten.

„En wanneer kom je nu eens bij me logeren?” vroeg ze en ze lachte tegen Marjan, „In de stad is ook veel te zien, al zijn er dan geen eekhoornkindertjes.”

„Met de grote vakantie, tante,” antwoordde moeder. „Als dat je schikt tenminste.”

„Is dat al gauw?” Marjan keek moeder vragend aan.

„Nog negen dagen, kind.”

„O, fijn. Mag de bal mee en de pop ook?”

Tante knikte.

„Mag ik ook komen?” vroeg moeder.

Dat vond tante heel best.

Daar ging de trein.

„Dag,” riep Marjan en ze wuifde, wuifde tot ze niets meer kon zien.

„Nu gaan wij gauw naar huis,” zei moeder. „Het is al laat. Je had allang in je bed moeten liggen.”

„Ik heb geen slaap.”

„Dat dacht je maar. Geef de kaartjes maar aan de controleur.”

„Alstublieft, controleur!”

„Flinke meid, hoor,” zei de man in het hokje. „Wat heb jij een mooie vlechten. Mag ik die eens lenen?”

„Kan toch niet,” lachte Marjan. „Een man met een vlecht.”

„Onze bus staat er al. Dat treffen we,” zei moeder.

Vlug stapten ze in. De bus reed hard. Hij was bijna leeg. Eerst door de drukke straat, waar nog veel mensen liepen. Ze keken naar de mooie winkels. Toen door stille straten en eindelijk kwamen ze in de groene boslaantjes. Moeder drukte op de

knop; de chauffeur remde. Ze stapten uit.

„Ga je maar gauw uitkleden,” zei moeder toen ze in huis waren. „Ik kom je dadelijk toedekken.”

Marjan liep de trap al op.

„Krijg ik nog een flik?”

„Nog ééntje dan. De rest bewaren we.”

„Ik ben dol op flikken.”

Tevreden en een beetje slaperig beet ze op de chocola. „Heb ik er nog veel?”

„Morgen zullen we ze tellen,” beloofde moeder. „Is de flik op?”

Marjan knikte.

„Zeg dan nu je gebedje maar.”

Marjan ging op haar knietjes liggen. Eerbiedig bad ze: „Heer, bewaar me deze nacht. Amen.”

Moeder gaf haar een kus en stopte haar rugje in. „Dag, lief kind. Slaap maar lekker, hoor.”

4. HET SCHOOLGELD

„Doe je rode schortje maar voor,” zei moeder die Maandagmorgen en ze haalde het vrolijke boezelaartje met de grote zak uit de kast.

„Ik hoef geen mantel aan, hè moeder?”

„Nee, puk, 't is zomer. En hier is je schoolgeld.”

Moeder zocht in haar portemonnaie en haalde er vier dubbel-tjes uit. „Waar is je beursje?”

Marjan dook in haar speelgoedkastje en zocht. „Ik kan het niet vinden,” zei ze bedrukt.

„Dan moet je vanmiddag maar eens zoeken. Daar is nu geen tijd meer voor. Ik doe het geld in een papiertje.” Moeder scheurde een stukje van een krant af en deed de vier dubbel-tjes er in. „Niet verliezen, hoor,” waarschuwde ze. „Het geld in je schortzakje doen en je handje er op houden.”

„Ja, moeder.”

„En niet springen onderweg,” riep moeder haar nog na.

Nee, Marjan zou niet gaan springen. Verbeeld je, dat ze het schoolgeld verloor. Wat zouden moeder en juf wel zeggen. Ze hield haar hand stijf op de zak. Het hekje van Marleentje's tuin stond open. Ze riep: „Marleentje, kom je?”

Het bleef stil. Geen Marleentje. Weer riep ze, nu harder: „Marleentje, kom je?”

De voordeur ging open. Marleentje's moeder liep het tuinpaadje af. „Marleentje is ziek,” vertelde ze. „Ze ligt in bed, met pijn in haar maagje. Wil jij het even aan de juffrouw zeggen?” Marjan knikte. Mevrouw lachte even tegen haar en stapte het huis weer binnen. Dicht sloeg de groene deur. Akelig, dacht Marjan. Op bed liggen nu de zon zo fijn schijnt.

Vlug liep ze de lange, kromme laan door; langs het witte huis met de grote hond. Ze gluurde even door de spijlen van het hek. Was Bruno er al? Nee, ze zag niets. Ze kwam in het stille straatje. In één van die kleine huisjes lag altijd een ziek meisje voor het raam. Zou het gordijn al open zijn en het zieke meisje weer kijken? Nee, het gordijn was nog dicht. Het meisje sliep

zeker nog. Of misschien had ze wel erge pijn.

In de winkelstraat was het al druk. Marjan wipte op de stoepen en bleef overal even staan kijken. Voor een speelgoedwinkel, een groentewinkel, een bakkerswinkel.

Kijk, daar was de winkel, waar ze met tante was geweest. Ze ging voor het raam staan en keek met gretige ogen naar al het lekkers. Pepermunt en repen en rollen met flikken er in. Háár rol lag er ook. Die witte met rode letters er op. Marjan keek er begerig naar. Het was net of ze weer de flikken proefde. Het water kwam bijna in haar mond. De flikken van tante waren al op. Van moeder kreeg ze nooit zo'n grote, lekkere rol. Natuurlijk niet.

Ze zuchtte en bleef maar kijken. Zo'n rol kostte veel. Marjan kreeg nooit geld voor snoep. Als je dat wel had, kon je zo'n rol kopen.

Ineens voelde ze in haar rechterhand het harde papiertje. Daar zat geld in. Ze had geld. „Maar dat is niet van jou,” klonk een stemmetje in haar. „Dat is schoolgeld. Dat moet juf hebben.” Marjan deed heel langzaam een stapje naar de deur. Nog een stapje. Zou ze. . . . ? Zou ze de winkel ingaan? Haar hartje bonsde. Het stemmetje zei: „Niet doen. Niet doen. Het is jouw geld niet. Het mag niet. Het mag niet!”

Nu stond ze voor de winkeldeur. Ze hief haar hand op. Zou ze, zou ze die heerlijke rol gaan kopen? Daar deed ze de deur al open. Wat klonk die bel hard. Op haar tenen liep ze naar de toonbank en schuw keek ze om zich heen. Het was heel stil in de winkel. Marjan's hartje klopte. Ze zag erg rood. Kwam er niemand? Daar hoorde ze wat. Een juffrouw met een wit schortje voor kwam de winkel binnen en ging achter de toonbank staan.

„Zo, kleine meid, wat wil je hebben?” vroeg ze vriendelijk.

„Een rol flikken,” zei Marjan verlegen. Haar stem klonk vreemd.

De juffrouw haalde een rol te voorschijn. Een blauwe met gouden letters. „Deze?” Ze hield de rol in de hoogte. Marjan

schudde haar hoofd. De juffrouw pakte een andere. Een witte met rode letters.

„Ja, die,” knikte Marjan blij.

„Hoeveel geld heb je bij je?” Marjan legde het warme papiertje op de toonbank.

„Veertig cent,” zei de juffrouw tevreden. „Precies gepast. Hier is de rol. Alsjeblieft. Dag, best kind. Ga maar. Ik doe de deur wel dicht.”

Daar had Marjan het lekkers nu. Ze durfde er haast niet naar kijken. Stevig hield ze de rol vast. Graag wou ze hem openmaken en een flik opeten. Maar waar? Niet hier; hier liepen zoveel mensen en de juffrouw uit de winkel stond nog op de stoep.

Een eindje verder was het stille straatje. Daar liep niemand. Ze ging op de stoep voor een laag huisje zitten en maakte de rol open. Gauw het zilverpapier er een beetje afscheuren. Daar zag ze al iets bruins. Ze peuterde de flik er uit en stak hem in haar mondje. Lekker, o, wat lekker. Langzaam proefde ze. Toen slikte ze even. Op was de flik. Nu de volgende. Weer één. Nog één. Ze zuchtte er van, zo heerlijk smaakten ze.

Van het lage huisje werden de gordijnen een eindje van elkaar geschoven. Een oud vrouwtje keek naar buiten. Eerst keek ze naar de lucht. Tevreden knikte ze. Wat scheen het zonnetje al mooi. Toen keek ze in het straatje. Er liep nog niemand. Weer knikte ze tevreden. Zo hoorde het. Een heerlijk, rustig straatje was het. Toen keek ze naar haar stoep. Haar ogen werden groot. Wat was dat? Zat daar iemand op haar stoep? Wie durfde op haar pas geschrobde stoep gaan zitten? Boos tikte ze tegen het raam.

Vreselijk, wat schrok die Marjan. Ze keek op en zag een paar boze ogen in een oud-vrouwtjes gezicht. Haastig sprong ze op en holde weg. Weg van dat nare, oude vrouwtje. Weg van die boze ogen. Weg uit dat stille straatje.

Eindelijk kwam ze in een vreemde laan. Aan het eind van die laan stond een klein huis. Voor dat huisje was een lage, groene bank geplaatst. Marjan ging er op zitten. Dat was nu net een

veilig plekje om haar flikken op te eten. Ze keek even om zich heen. Nee, hoor, niemand te zien.

De rol werd weer opengemaakt en vlug stak ze het lekkers in haar mond. Mmmmm, wat heerlijk toch. Even deed ze haar ogen dicht. De chocola smolt op je tong.

De groene bank stond voor een breed raam. In de vensterbank stonden rode bloemen in gele potten. Er hingen helder witte gordijntjes. Die werden weggeschoven en een oud mannetje keek naar buiten. Hij knikte tevreden.

„Wat een vrolijk zonnetje,” mompelde hij dankbaar. „Ik ga maar eens een pijpje roken buiten. Wat? Zit daar iemand op mijn bank?” Het mannetje tuurde scherper. „Wel, daar zit een vreemd kind. Zo maar op mijn mooie, pas geverfde bank. Wacht, ik zal haar eens aan het schrikken maken, die kleine ondeugd.”

Het mannetje glimlachte en keek met vrolijke ogen naar het kleine, snoepende meisje. Hij pakte zijn pijpje en opende zacht de deur. Toen bromde hij: „Wat moet jij hier op mijn bank, meisje?”

O, wat schrok die Marjan weer.

„Moet jij niet naar school?” vroeg het mannetje en hij ging ook op de bank zitten. „Weet je wel, dat het al laat is?” Hij haalde zijn groot, nikkelen horloge te voorschijn en liet Marjan kijken. Maar van de schrik kon ze helemaal niet zien hoe laat het was. Toen zei het mannetje: „Het is al vijf minuten over negen. Ik zou maar maken, dat ik op school kwam als ik jou was. Of heb je al vakantie?”

Marjan schudde vlug haar hoofd en vloog de vreemde laan uit. De oude man keek haar na en schudde lachend zijn grijze hoofd. Toen ging hij zijn pijpje zitten roken.

Wat liep die Marjan! Eindelijk zag ze de school. Ze holde het speelplein over. Hier was geen enkel kind meer. Zij was te laat! Tranen kwamen in haar ogen. Vlug stopte ze de flikken in haar schortzakje en verlegen trok ze aan de bel. Toen wachtte ze. Haar hartje bonsde. Er kwam niemand. Zou ze nog eens bellen? Ze durfde bijna niet. Maar ze trok eindelijk nog eens,

nu een beetje harder. O, wat klonk dat! Gelukkig, ze hoorde voetstappen. Een groot meisje opende de deur.

„Wat ben jij laat,” zei ze. „Het is allang negen uur geweest. Ga maar gauw naar het kamertje van mijnheer.”

Met gebogen hoofd liep Marjan door de lange, stille gang. De deur van het kamertje stond open. De meester zat te schrijven. Hij keek niet op. Marjan stond stil te wachten. Haar knietjes trilden en haar lip beefde. Eindelijk keek de hoofdonderwijzer op.

„Wat is er?” vroeg hij.

„Ik ben te laat,” snikte Marjan.

Mijnheer keek op de grote schooldklok. „Het is al kwart over negen,” bromde hij. „Een kwartier te laat. Dat is erg. Heel erg. Ga maar gauw naar je klas. Foei. Foei!” De meester ging weer verder schrijven.

Langzaam liep Marjan naar haar lokaal. Zachtjes deed ze de deur open. Met neergeslagen ogen bleef ze staan. Juf keek op. Alle kinderen keken. Marjan werd vuurrood.

„Waar kom jij vandaan?” vroeg juf. „En wat heb je vieze, bruine vlekken bij je mond. Ga je eens gauw wassen aan het fonteintje. En dan vlug naar je plaats. Gelukkig ben je anders op tijd. Daarom zal ik je maar geen straf geven. Breng eerst je schoolgeld nog even hier.”

„Ik heb geen schoolgeld,” fluisterde Marjan.

„Vergeeten?” vroeg juf.

Ze knikte bang.

„Breng het dan vanmiddag maar mee.”

Nu moesten de kinderen het psalmversje opzeggen. Marjan kon niet luisteren. Het schoolgeld. Ja, ze moest vanmiddag het schoolgeld hebben. O, ze had het niet meer. Zij had het versnoept. Als de juffrouw dat eens wist. O, wat moest ze nu doen? En toen zij aan de beurt was om het versje op te zeggen, hakte ze erg. Zo was ze in de war. Juf moest telkens helpen. Boos zei juf eindelijk: „Hou maar op, je kent het niet.”

Marjan boog haar hoofd! Bijna moest ze weer huilen.

Nu hadden ze rekenen. Truusje zat naast Marjan.

„Mag ik afkijken?” fluisterde ze.

Vlug schoof Marjan haar schrift helemaal aan de rand van de bank. En ze schudde haar hoofd.

„Dan zal ik zeggen, dat je snoep hebt in je zak,” dreigde Truusje.

Wat schrok Marjan. Schuw keek ze naar juf en bang schoof ze haar schrift een eindje naar Truusje toe. Die ging gauw de sommen overschrijven. Marjan kon haast niet verder rekenen. Het schoolgeld. Vanmiddag moest juf het schoolgeld hebben. En zij had het niet.

Juf draaide zich even om.

„Geef mij van je snoep?” zei Truusje.

Marjan schrok. Ze stak haar hand in haar zak en probeerde een flik te pakken. Daar keek juf alweer. Gelukkig, ze had niets gemerkt. Even later moest juf de klas uit. Een mevrouw wilde haar een ogenblikje spreken.

Truusje zei hard: „Geef nu van je snoep?”

Marjan moest wel geven.

„Hoe kom jij aan geld?” vroeg Truusje.

„Gekregen,” jekte Marjan en werd erg rood.

„Nietes,” zei Truusje.

„Wel,” zei Marjan.

„Nog één,” commandeerde Truusje.

Met een ongelukkig gezicht gaf ze weer een flik. Zelf nam ze er ook maar één. Haar vingers gleden langs het rolletje. 't Was nog maar klein.

Daar kwam de juffrouw weer binnen. Haar ogen gingen over de klas. „Doorwerken, Marjan. Jij ook, Truus.”

Ze bogen hun hoofden en maakten veel sommen.

Toen de bel eindelijk ging, zei juf nog: „Denk je om het schoolgeld, Marjan? Niet weer vergeten, hoor!”

Met een kleur liep Marjan de school uit. Daar stond Truusje op het speelplein. „Je mag wel springen,” zei ze. „Met mijn touw.”

Maar Marjan wilde niet springen. Langzaam liep ze naar huis.

5. O, DIE MARJAN!

De keukendeur stond open. Moeder bakte pannekoeken. Je rook de lucht al bij het hekje. Maar Marjan had geen honger en vond de lucht niets prettig. Stil kwam ze de keuken in.

„Dag, kind,” zei moeder en wipte handig een pannekoek om. „Ziezo, dat is de laatste,” zei ze tevreden. „En hoe was 't op school? Prettig gesprongen met Marleentje in het speelkwartier?”

Even schrok Marjan. „Marleentje is ziek en ik moest het aan juf zeggen. Maar ik heb het vergeten.”

„Zeg het dan vanmiddag maar.” Moeder deed haar schort af en bracht de pannekoeken naar binnen. Marjan liep achter moeder de kamer in.

Toen ze even alleen was, borg ze gauw het rolletje flikken in haar trommeltje. O, daar was moeder alweer. Vlug, vlug het dekseltje er op.

Moeder droeg een pot met bruine suiker en de witte stroopkan. „Ziezo, kind, nu kun je maar kiezen.”

Stil ging Marjan zitten en bond haar slabbetje voor.

„We gaan bidden.” Moeder vouwde haar handen en boog haar hoofd. Marjan zei haar gebedje. Toen kreeg ze een fijne pannekoek op haar bordje.

„Wat wil je hebben, suiker of stroop?”

Marjan koos suiker. Ze kreeg twee grote scheppen.

„Lekker, meisje?”

Maar Marjan kon niet eten. Die pannekoek was zo groot, zo vreselijk groot. Het leek wel of er geen eind aan kwam. Traag at ze, met lange tanden. De klok tikte. Tik-tak-tik. Het schoolgeld. Tik-tak-tik. Het schoolgeld.

„Wat ben je stil!” zei moeder. „Je voelt je toch niet ziek? Heb je hoofdpijn of pijn in je buik?”

Marjan schudde haar hoofd. „Ik heb geen trek meer,” en ze schoof haar bordje weg.

„Wil je liever een boterham? Een boterham met jam?”

Maar Marjan wou weg. Weg van moeder. Weg uit de stille kamer. Weg van de klok. Gelukkig, moeder ging danken. Toen kroop ze gauw in het verste hoekje van de tuin. Bij de kamperfoelie. Die rook nu bijna niet. Maar ze lette er niet op, die ongelukkige Marjan. Het schoolgeld. Juf moest vanmiddag het schoolgeld hebben. Maar ze had het niet meer. Ze had het versnoept. O, wat moest ze doen? Ze huilde een beetje.

Stil bleef ze in haar hoekje zitten tot moeder riep, dat het tijd was om naar school te gaan. Bedrukt liep ze de tuin uit, het laantje in. Langzaam liep ze, heel langzaam liep ze de lange, kromme laan door. Ze keek niet naar Bruno, die blaffend naar het hek kwam springen. Ze hield haar hoofd gebogen.

Ineens sloeg ze een zijlaantje in en holde hard tot aan de hoek. Weer een laan in. Nog één. Ze hijgde, haar hoofdje gloeide van de warmte. Toen kwam ze eindelijk in het koele bos. Onder een boom ging ze zitten. Nee, ze ging niet naar school, ze durfde niet. „O, moeder,” huilde ze. „O, moeder, had ik het maar niet gedaan. Had ik maar niet die rol gekocht.”

Wat was het stil. Geen blaadje bewoog. Toch hoorde ze geritsel. Schuw keek ze op. Een ekster vloog met veel lawaai door de takken. Je kon de witte vlekken op de lange staart duidelijk zien. Toen was het weer stil. Alleen een musje zat druk te kwetteren en te sjilpen. Er liepen torretjes over Marjan's hand. Ze griezelde er van en gauw trok ze haar handje terug.

Daar hoorde ze geluid van voetstappen. Stap, stap, stap, klonk het. Marjan gluurde om de boom. Een mijnheer en een dame liepen langzaam over de brede boslaan. De mijnheer rookte een sigaar en hij tikte met zijn wandelstok tegen de dennenaalden. De dame keek aandachtig door haar gouden bril naar de mooie bomen.

Plotseling zag ze het kleine, huilende meisje zitten. Ze keek met grote ogen. Marjan schrok. De dame bleef staan, de deftige heer bleef ook staan.

„Wat doe jij hier, meisje?” vroeg de dame. „Waarom huil je? Ben je alleen in dit grote bos? Is je moeder er niet?”

Marjan kreeg een kleur.

„Of ben je misschien verdwaald?”

„Moet je niet naar school?” vroeg de heer met een zware bromstem.

„Ja, neen, ja,” stamelde Marjan.

„Dan mag je wel gauw voortmaken.” De heer keek op zijn gouden horloge. „Het is al bijna drie uur. Wist je dat wel?”

„Je hebt misschien al vakantie,” sprak de dame.

Marjan schudde haar hoofd en stond haastig op. Ze struikelde bijna over een dikke boomwortel. Al harder en harder liep ze. Steeds vlugger gingen haar beentjes.

Aan het einde van de laan stond ze hijgend stil en keek bang achterom. De mijnheer en de mevrouw stonden midden op de laan haar na te kijken. Toen holde ze maar weer verder. Daar zag ze een paar struiken. Gauw verstopte ze zich achter de dichte bladeren. De zon scheen toch nog op haar warme, natte gezichtje. Verdrietig zat ze tegen een grote struik aan. De zon maakte haar slaperig, o, zo slaperig. Haar hoofdje zonk op haar borst. Een Vlaamse gaai hipte brutaal dichterbij. Marjan zag de mooie, kleurige vogel niet. Haar ogen waren dicht.

6. WAAR IS ZE DAN?

Het was warm in de klas en heel stil. De kinderen zaten rustig een taallesje over te schrijven. De gordijnen waren dichtgetrokken, de ramen stonden wijd open.

Juf zat achter haar tafeltje. Ze keek de klas eens rond. Hé, was Marjan er niet? Waar zou die zijn? Ze zou toch niet ziek zijn? Hoewel ze vanmorgen wel vreemd had gedaan en haar versje had ze ook niet gekend. Arme Marjan.

Oef, wat was het nog warm. De juffrouw stond op. Om halfvier ga ik fijn een eindje fietsen naar het bos. Het zal daar nu wel niet zo warm zijn. Ze keek op haar horloge. Het was bijna halfvier. Dan zou ze maar gaan danken. „Berg je schriften maar weg, kinderen.”

Blij ruimden de kinderen op. Zij hadden het ook warm.

Na het danken reed juf vlug de zonnige straat uit. Bij de hoeken belde ze even. Toen ze in de stille lanen kwam, reed ze langzamer. Hier begon het bos eigenlijk al.

De juffrouw stapte af. Wat was het hier heerlijk koel. Kom, ze zou maar eens even gaan zitten.

Wat was dat? O, een eekhoortje. Juf zat heel stil. Het diertje sprong dichterbij. De heldere, bruine oogjes zochten naar voedsel. Daar bemerkte het een lekkere dennenkegel. Een beetje schuw keek het naar dat grote, vreemde ding, dat zo stil op de grond zat. Zou het die lekkere dennenappel wel durven pakken? Gauw dan maar. Ha, gelukkig, hij had het. Vlug wipte het eekhoortje op een tak. Dat grote, dat vreemde had niets gezien, had zich niet bewogen.

Op zijn gemak ging het beestje op zijn achterpootjes zitten. Met zijn voorpootjes bracht hij de kegel naar zijn bekje. Zijn scherpe tandjes beten het ene schubje na het andere af. De schubjes vielen met een zacht geluidje op de grond. Stil zat de juffrouw naar het drukke diertje te kijken.

Tik-tik-tik. Er viel een druppel op haar gezicht. Juf sprong op en keek verbaasd naar de lucht. Die zag grijs en de zon was weggekropen achter een dikke wolk.

Gauw sprong juf op haar fiets. Ik ga maar even bij Marjan's moeder schuilen, dacht ze vlug voorttrappend. Die woont hier dichtbij en dan kan ik ook even zien hoe het met mijn zieke leerlinge is.

Moeder zat onder de berkeboom te breien. Het was stil in de tuin. Geen blaadje bewoog. De merel floot niet meer. Moeder breide langzaam een paar steken. Haar handen waren warm. Het breien ging niet vlug vanmiddag. Daarom legde moeder het breiwerk op haar schoot en keek de tuin eens rond. Een meesje hipte over het gras. Het borstje was prachtig geel. Zijn kleine snaveltje pikte rusteloos in de grond. Het kleine kopje draaide vlug heen en weer.

Langzaam gleeed het breiwerk van moeders schoot op het gras. Verschrikt vloog het diertje in de berkeboom. Jammer, dacht moeder. Wat een aardig beestje.

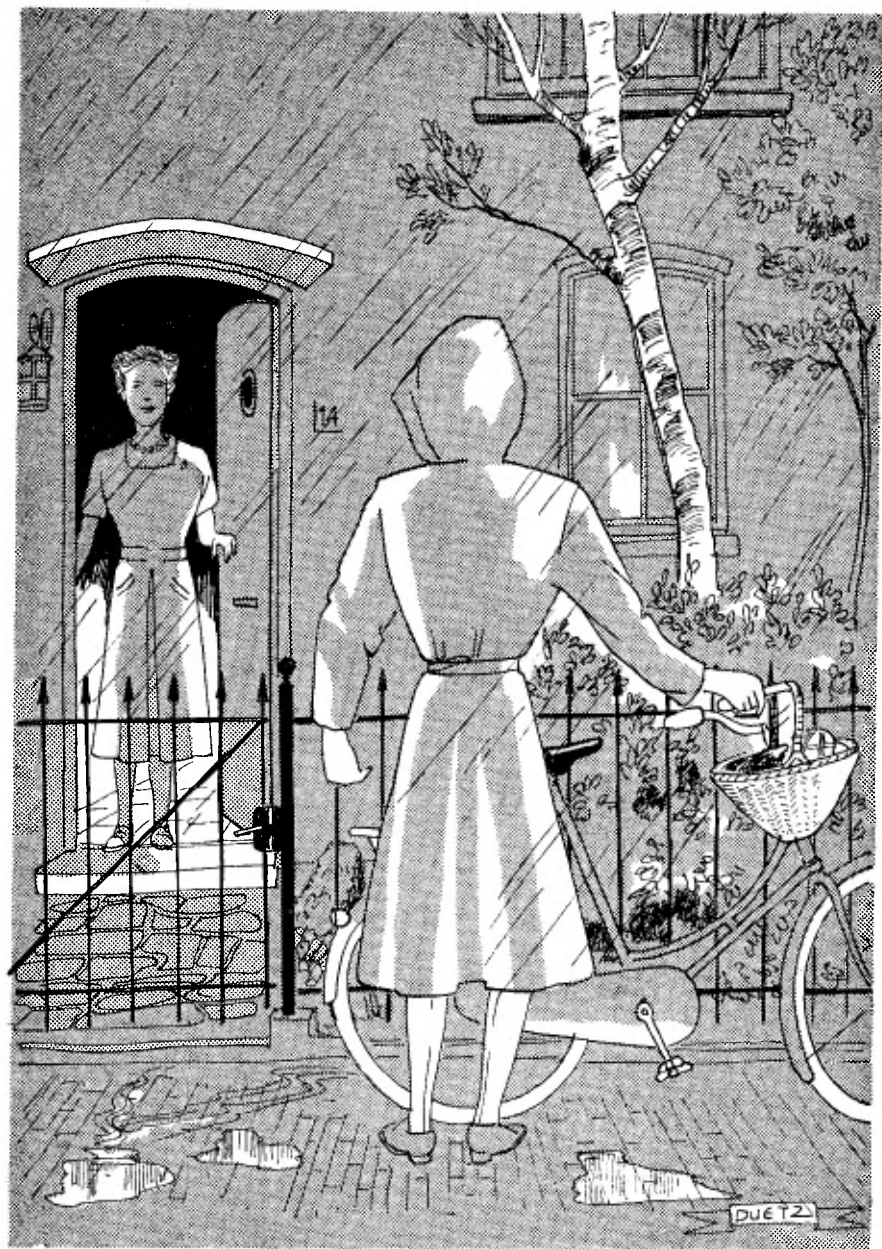
Nu trippelde over het gras weer een andere vogel. Hij had groene veren en een rode kop. Met zijn grote, puntige snavel zocht hij naar voedsel. De sterke klimpoten stapten brutaal door de rozenstruiken. Moeder keek aandachtig naar de grote vogel. Och, dat was een groene specht. Wat aardig, die zag men hier niet vaak. De zon scheen op het vuurrode kopje en deed de groene veren glanzen.

Rrrt. Plotseling vloog de vogel weg. Ver weg. Moeder keek hem na. Jammer, dat Marjan hem niet gezien heeft. Als ze strakjes uit school komt, zal ik het haar vertellen.

Moeder bukte zich en ging weer breien. Wat was dat? Een druppel spetterde op het tafeltje, nog één, weer één. Haastig pakte moeder het breiwerk op en vlug liep ze naar binnen. Wat leek de lucht dreigend. Er kon weleens een flinke bui komen. „Ik hoop maar, dat Marjan gauw thuiskomt, vóór de bui losbreekt,” mompelde moeder en ze sloot de ramen. Tik-tik-tik, ging het.

Ja, die Marjan. . . . Wat was ze vanmiddag stil geweest en van die lekkere pannenkoek had ze bijna niets gegeten. Zou dat misschien door de warmte gekomen zijn?

Wacht, moeder zou haar kleine meisje eens verrassen. Uit de

kast haalde ze een reep chocolade. Toen ging ze naar het speelgoedkastje van Marjan en pakte het rode trommeltje. Ze deed het dekseltje er af en wilde de reep er al indoen. Maar wat lag daar in het trommeltje? Wat was dat? Een rolletje flikken? Moeder keek heel verbaasd. Hoe kon dat nu? Tante's rol was allang op. Dat wist moeder heel zeker. Hoe kwam Marjan hier dan aan? En waarom had ze er niets van verteld? Moeder begreep er niets van. Wat vind ik dat vreemd, dacht ze verwonderd. Moeder legde de reep weer in de kast. Het trommeltje zette ze op het oude plaatsje. Toen ging ze voor het raam staan kijken. Er was een diepe rimpel boven haar ogen. Die ogen keken ook een beetje verdrietig.

Er kwam een fiets de laan inrijden. Moeder keek op. Wie was dat? De fiets stond stil voor het hekje. O, moeder zag het al. Dat was de juffrouw van school. Gauw deed moeder de voordeur open.

„Dag, juffrouw, komt u vlug binnen. U bent helemaal nat.”

„Dag, mevrouw,” lachte juf, „ik kom even bij u schuilen en ook eens kijken, hoe het met Marjan is.”

„Met Marjan?” vroeg moeder verbaasd. „Die was toch op school vanmiddag?”

„Nee,” antwoordde juf, ook verbaasd, „ze was niet op school. Ik dacht, dat ze misschien ziek was.”

„Marjan niet op school?” Moeder keek met grote, ongeruste ogen. „Maar dat is vreemd. Was ze niet op school, zegt u?”

„Is ze dan niet thuis?” vroeg juf.

Moeder schudde haar hoofd.

„Niet op school geweest en ook niet thuis. Daar begrijp ik niets van. Waar is ze dan?” vroeg juf.

„Ja, waar is ze dan?” zei moeder bang.

7. ALLES WEER GOED

„Marjan is op de gewone tijd naar school gegaan,” vertelde moeder en schonk een kopje thee in voor de juffrouw. Maar ze vergat het koekje.

De juffrouw dronk de thee op, maar ze vergat te roeren. „Ze zal toch geen ongeluk gekregen hebben?”

Moeder keek al angstig. Juf werd ook ongerust. „Zal ik naar de politie gaan?”

Moeder stond weer voor het raam. Juf ging naast haar staan. Samen keken ze naar buiten. De regen viel zachtjes neer. Er waren al kleine plassen in de tuin.

Opeens sloeg het hekje met een klap open. Een nat meisje kwam de tuin inhollen.

„O, daar is ze, daar is ze,” riep moeder blij.

„Gelukkig,” zei juf, „daar is ze al.”

Moeder vloog naar de voordeur.

„Moeder,” snikte Marjan, „o, moeder.”

Moeder ving haar op in haar armen en bracht haar in de kamer. „Kind, waar kom jij vandaan? Waar ben je geweest vanmiddag?”

„Marjan,” vroeg juf verbaasd, „waar kom jij vandaan? Waarom ben je niet op school geweest?”

„O, moeder.” Wat snikte die Marjan.

Moeder trok haar naar zich toe en streek over het natte haar en over het verkreukelde, rode schortje. Juf schudde haar hoofd. Niet ziek en toch niet op school?

„Waar was je, kindje?” vroeg moeder zacht. „Waarom ben je niet op school geweest?”

„In het... bos,” huilde Marjan. „Ik durfde niet... naar... school. Het... schoolgeld... o, het... schoolgeld. Ik heb... ik... heb...” Ze verborg haar hoofd in moeders schoot.

„Zeg het maar,” fluisterde moeder.

„Ik... heb... het... versnoept. Ik... heb... flikken... ge... kocht.”

Nu was het doodstil in de kamer. De klok tikte: Tik-tak, versnoept! Tik-tak, versnoept! Moeder keek geschrokken en heel verdrietig. Ze begreep nu hoe het rolletje in het trommeltje kwam.

„Ga maar naar je kamertje,” zei moeder stroef.

Marjan sloop snikkend de kamer uit. Juf keek haar na. Ze schudde weer haar hoofd en keek heel ernstig. Moeder schonk nog een kopje thee in. Ze vertelde juf wat ze gevonden had in Marjan's trommeltje.

De juffrouw knikte eens. „Nu begrijp ik ook,” zei ze, „waarom Marjan te laat was vanmorgen en zulke bruine vlekken had op haar gezicht. En dat ze haar versje niet kende.”

Stil zaten moeder en de juffrouw in de kamer. De regen had opgehouden, de zon brak langzaam aan weer door de wolken. Moeder keek verdrietig voor zich. Toen stond juf op. „Ik dank u wel voor de thee. Nu ga ik maar weer naar huis.” Juf stapte op haar fiets. Het hekje klapte zachtjes dicht.

Bedroefd zat Marjan op haar stoeltje te huilen. O, wat was moeder boos. En wat had juf naar haar gekeken. Zo vreemd. Ze durfde nooit meer naar school. Nu wist juf het ook, dat ze gestolen had. Gestolen. Ze snikte harder. Hoorde ze stemmen? Ging juf weg? Ja, het hekje klapte dicht. O, als moeder nu boven kwam. Bang keek Marjan naar de deur. Maar het bleef stil in huis. Heel stil.

Eindelijk hoorde ze voetstappen de trap opkomen. Langzame voetstappen. Moeder kwam de kamer in. Marjan durfde niet opkijken. Dikke tranen rolden langs haar wangen. Ze hield haar hoofd gebogen.

„Je bent een kleine deugniet,” zei moeder streng en ze ging op de grote stoel zitten. „Het is heel erg wat je gedaan hebt. Je schoolgeld versnoepen. Dat is stelen. En stelen is zonde. Dat mag niet van de Heer. Dat weet je best. En zo maar wegblijven van school.”

Marjan snikte, ze heeft er zo'n spijt van, zo'n erge spijt.

„Ja, dat is stelen,” zei moeder nog eens met nadruk. „Dat geld is van mij. Niet van jou. En je mag geen snoep kopen, dat weet

je ook wel. Als je wat lekkers wilt hebben, dan vraag je dat aan mij. Vaak genoeg krijg je wat. En ook doe ik weleens iets lekkers in je trommeltje. Maar ik houd niet van kinderen, die zo graag snoepen willen. Dat is ongezond. Daar krijg je slechte tanden en kiezen van en je maag raakt van streek." Toen zuchtte moeder: „Wat ben je me tegengevallen, kind.” „Ik zal het nooit meer doen,” fluisterde Marjan. „Nooit meer, moeder.”

Moeder nam haar handjes in de hare. „Kijk me eens aan.”

Marjan keek met rode ogen.

Toen zei moeder heel zacht: „Je bent vandaag geen lief meisje geweest. En geen gehoorzaam meisje. Nu gaan we samen bidden of God je dit grote kwaad vergeven wil.” En dan bidt moeder.

Marjan luistert heel eerbiedig. Er komen weer tranen in haar ogen. Moeder vraagt ook of de Heer Marjan helpen wil, dat ze niet meer aan snoepen denkt. Marjan's hartje wordt eindelijk weer rustig en stil.

Het is nu avond. Door de stille laan lopen moeder en Marjan. De zon is al bijna onder, de lucht is rood. Marjan heeft een schoon jurkje aan en haar haar zit keurig. Haar ogen zijn nog een beetje rood. In haar rechterhand houdt ze haar beursje stevig vast. In dat beursje zit veertig cent. Die gaat ze nu naar juf brengen. Dat moest, zei moeder.

Ze lopen langzaam, het is nog warm. Drukkend warm. In de grote tuin van het witte huis rent Bruno. Hij draait blaffend om zijn eigen staart. Marjan moet even lachen.

Ze lopen door het stille straatje. De gordijnen bij het zieke meisje zijn dicht. Zou ze al slapen? Bij het lage huisje staat het oude vrouwtje. Ze heeft een grote bezem in haar hand en veegt de stoep. Als moeder en Marjan voorbijgaan, kijkt ze even op. Moeder zegt vriendelijk: „Goedenavond.” Marjan groet verlegen. Ze krijgt een erge kleur. Het vrouwtje mompelt ook: „Goedenavond.” En dan gaat ze weer door met vegen.

In de drukke straat kijkt Marjan helemaal niet naar de winkels. Achter de school is een donker sparrenlaantje en in dat laantje woont de juffrouw. Voor het huis staat een witte bank. Op die bank zit juf te lezen. Ze houdt haar hoofd gebogen, maar als het hekje openklapt, kijkt ze op. Dan sluit ze haar boek en staat op. Ze lacht: „Gaat u maar gauw zitten, mevrouw. En jij ook, Marjan.”

Marjan krijgt alweer een kleur. Nu moet ze het schoolgeld geven. Moeder fluistert: „Toe nou, kind.” Dan geeft Marjan het beursje aan juf en fluistert beschaamd: „Het schoolgeld.”

„Och,” zegt juf. Ze houdt haar hand even onder Marjan's kin en kijkt haar diep in de ogen. Dan zegt ze: „We praten er niet meer over, hoor.” Even strijkt ze over het blonde hoofdje. „Ik ga gauw limonade klaarmaken. Wat wil je het liefste hebben, Marjan, rode of gele?”

Marjan kiest rode. Ze krijgt een glas vol en er is ook een rietje bij. Tevreden zuigt ze de limonade op.

Moeder en juf praten zachtjes in de stille avond. Dan zegt juf: „Vanmorgen was Marleentje er niet en Marjan wel, vanmiddag was Marjan er niet en Marleentje wel. Nu hoop ik maar, dat ze er morgen beiden weer zijn. Het blondje en het bruintje.” Marjan lacht een beetje verlegen. Als de limonade opgedronken is, gaan ze weg. Juf loopt mee tot het hekje.

Nu ligt Marjan in bed. Moeder stopt luchtig het dekontje achter haar rug. Het raam mag helemaal open blijven. Moeder bukt zich over haar kleine meisje en geeft haar een kus. „Welterusten, kindje. Ga maar rustig slapen, hoor.”

„Nacht, moeder.” Marjan is blij. Ze weet, dat moeder en juf niet boos zijn en dat de Heer haar alles vergeven heeft. Onder de dekens vouwt ze nog even haar handjes. Ze fluistert eerbiedig: „Heer, maak dat ik het nooit weer doe. Ik wil zo graag een gehoorzaam kind zijn. Amen.”

DUETZ

INHOUD

	Blz.
1. Een ongeluk	5
2. Tante Riek	10
3. Tante gaat weer weg	17
4. Het schoolgeld	21
5. O, die Marjan!	28
6. Waar is ze dan?	31
7. Alles weer goed	35